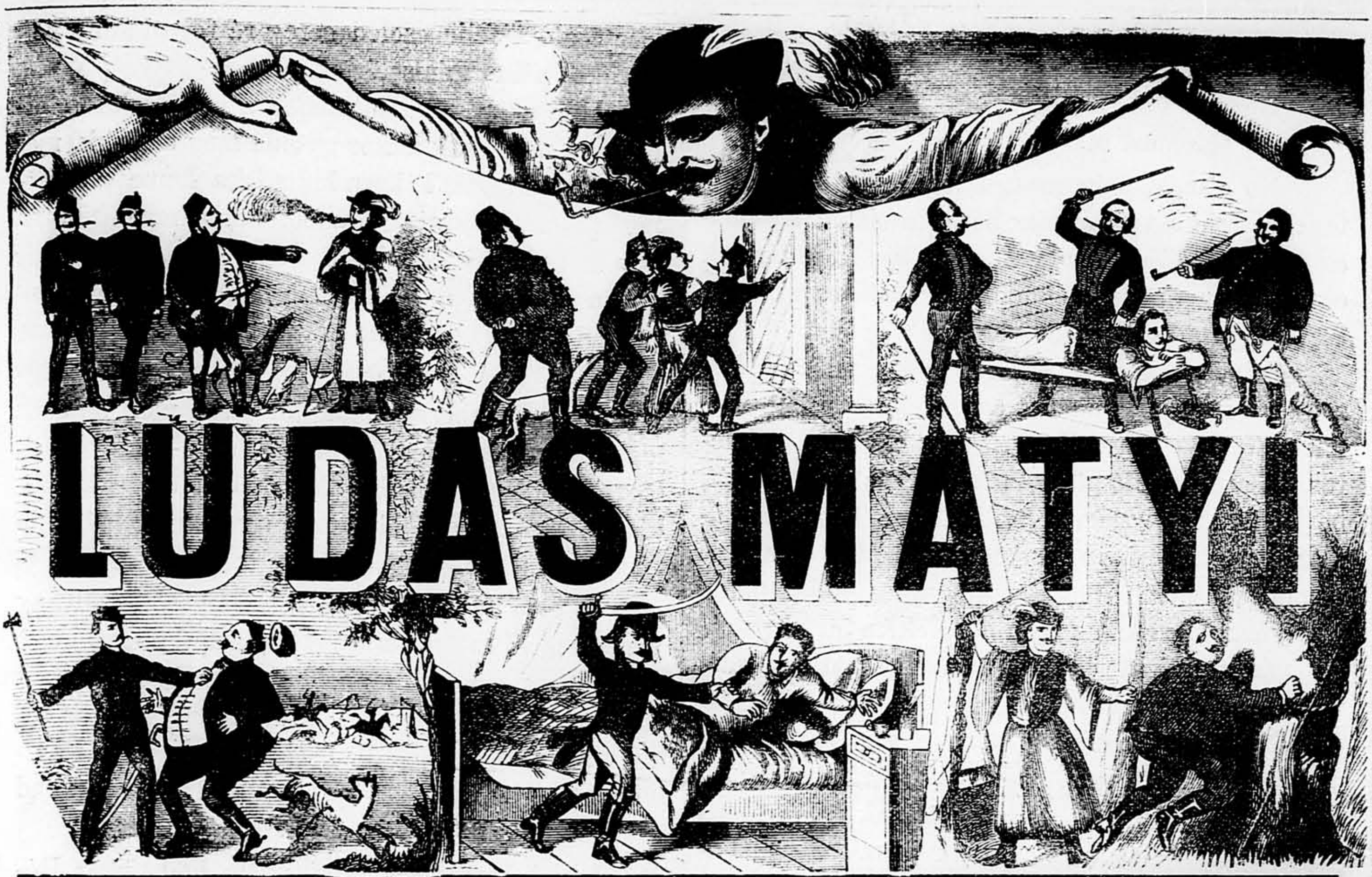

III. ÉVFOLYAM. Megjelenik **minden vasárnap.** Ára **3** hóra **1** frt **50** kr.

Az előfizetési pénz a kiadó-hivatalba **Városháztér 6. sz.** alá küldendő.

Pest, nov. 28. 1869.

47. szám.

GYŰJTŐKNEK öt előfizető után tiszteletpéldány jár.

Szerkesztői iroda: Városháztér 6. sz. ide küldendő mindenféle kézirat mely LUDAS MATYI-nak van szánva.

KARAKÁN MARCZINAK EX OFFO.

Édes szógám Marczi! kedves jó bojtárom!
Hüséges pásztora, borju és tinónak . .
Elég régen vagy már bojtár a karámon —
Kinevezlek tehát mostan számadónak.

A fiskusnak számolsz, felelős annak vagy . .
Gellérit hát csak ugy szörin legyintheted,
Jámbor kormányunkat s a mameluk hadat
„Isten kegyelméből“ . . . jól eldöngetheted.

Komentziód hat nap, hetedik ráadás,
Gondom lesz arra is, hogy meg ne halj éhen,
Adok én neked lásd kenyeres jó pajtás!
Egy zsák korpa vetést áprilisi szélben.

A „becsület-rendjelt“ csak azért nem adom:
Mivel születésed óta birtokolod,
„Gróf“-fá sem ütlek én, — ámde azt meghagyom
Hogy „felséges“ viczczel tartsd a publikomot.

Jól forgasd hát magad azt az . . . árgyérussát!
Ki ne fogjon rajtad Borsszem Jankó soha . . .
Szidd öszve, ha kiköt . . azt a poncziussát,
Nesze a dekrétum, — nesze a diploma!

Kelt váczi kóterunkban fogságunk
20-ik havában 1869.

Ludas Matyi,
vicz(e) király.

Eredeti levelek.

Komám Matyi.

No hiszen, még most eszi meg mán igazán a fészkes feki a világot mer hát rám biztad a számadóságot, hejj az árgyelussát majd ki is túrózik egynyihány gindár jobboldalu baromnak a girinczi, csak hogy a kezem alá vehettem a nyájat. —

Szint' egész neki jött a kedvem, mióta a közös ügyes gulyába megint egynehány marhát hajtott a sors — van peig most egy igazándi czimeres, az a pofozódó püspök, ejnye az árgyelussát, be jól járt, hogy mán tudniilik legelébb is én pápista nem vagyok, aután meg hogy hát olyan kis tizennigy esztendős kis jányom nincs, a kit pofon vert vóna, mert ha az ijjen sor nekem jut ki pajtás — mingy egyszeribe dohány zatskónak nyuztam vóna meg azt a püspököt.

No csak komám azt mondom én, hogy a mig pap lessz a világon, soh sem lessz békesség — meg mig az a sok jó szolgálónak való apácza nemzetes asszonyomék mosnak annak a sok barátnak nem lessz jó világ.

Hanem komám! el hidd, hogy egissz meg hült bennem a vir, mikor kineveztél számadónak, vagy hát másképpen szerkesztőnek, ipp azir is csak ara kérlek ides komám, hogy hát mán ha valami hivatalt adsz nékem, hát, inkább leszek én rekesztő, nem pedig szerkesztő, mer hát jobban érteník ahoz ha némelyik jobb odalas bőgő marhát el kellene rekesztenem a jóravaló baloldali hazafiaktól, ugyi hogy hát jó lessz igy komám? — no majd a többit osztán bizd az én embersigemre el vigzem én becsülettel, ugy hogy tudom belé nyilallik az az ódalába még Deák tensuramnak is.

Ippensigesen most olvasom az ujságból, hogy azt a feki szüz vagy szusz vagy szúett csatornát most furták ki abba a mezitelen járók országába, — oszt csakugyan ott vót hát jelen a szép asszszony a franczia császárné, hanem osztán vót mellette legény jobbrul balrul is, a mi császárunk meg a török király egyiptombúl, ... bion komám mán akkor magam is szeretem a kanális fúrást, mikor szép asszony is van mellette. —

Ni te Matyi mártziusba mán megint soroznak katonának? hát ki a feki marad mán itthon a sok fejir cseléd mellett haptákolni? bion komám addig s addig sorozgat ez a nimet kormány, hogy egyszer csak a fejir cseléd sereg rá rohan ara a sok totyakos nimet minisztérjomra.

Hejj az argyélussát annak a sok frakkos nimetnek, még csak akkor gyölne meg a bajuk, mer hát mig a búrkus háboru kis miska lenne ehezképest pajtás, majd meg látnám, hogy mit csinálna az a sok vin nimet a hatúl tötő puskájával a fejir cseléd sereg ellen. — Hanem hát mi tagadás benne, filti a nimet az irhát, csak az ennek a Hübnere.

Mán megint haza megy pihenni az országgyülés és mahónap bion jól teszi, mert az alatt legalább nincs kárára az országnak, — bár csak legelejitül fogva mindig pihent vóna, de legkiváltkippenségesen a jobboldal: teremtuttse máskipp vóna most a világ sorja.

Hanem hé komám! még ugyan sok zsivány van azon a Pesten, majd minden nap hallom: hogy most itt, most ott lopnak, fosztanak, hurkolnak meg valakit, mán látom, hogy csak ugyan igaz az, hogy a hal is a fejétől büdösödik, még is ott csaholnak legjobban Pesten, ha itt a vidéken akad egy két szegény legény.

Ni hé Mattyi! azt hallottam hogy még Rómába a papok conczonliont tartanak valamennyi személy van Párisban mind Rómába megy — hogy meg erösödjenek abba a szent hitben a mit a papok legjobban hisznek azaz hogy hát a „testünknek feltámadásában.“ — Már ezt a hitet különben minden plébános szakátsnéja meg húga vallja itt mifelénk.

Dalmátziával is ugy van most a nimet mint a szoknyával a szógáló — meiknek teli van a korcza bolhával, csipík a nimitet mindenütt, — bolhászkodik is erőssen hanem ugy jár véle mahónap, hogy inkább ü buvik ki a szoknyából, csak hogy bikin lehessik. — Oszt a fekin egye meg azt a füge csináló nipet még is a magyarra haragszik, — igen ám de csak az osztrák magyarra, — lám pajtás! mióta birbe adtuk magunkat a nimetnek, még az is ellenünk fordul a kivel soh se vót semmi bajunk.

Hanem pajtás! ugy látom hogy a jobboldalas szavazó motolának is nyilik már a szeme! látják a jófélék hogy közeledik a számadás napja, — hanem hát ugy veszem észre hogy ollyanok azok a megtérők, a kiknek mán kevés reménységek van valami jó zsiros hivatalhoz.

Tudod e mit hallottam mostanába? hát azt

hallottam, hogy, mivel olyan nagyon derága Kattaróba a marha hus, hát Pulszki uram az orrát levágatja, oszt elküdi oda kimirétni a katonák közt,— hanem hát a kormány nem engedi mert az egisz kormány pártban csak ez az egy nevezetes ember van, az is az orra végett. — Azt is hallom, hogy Debreczenbül Bosketti szalámi csináló instántziát adott be Pulszky uramhoz hogy adja el neki az orrát, mer már Debreczenbül kifogyott a szamár hús, pedig ez is kell a szalámiba. — Mivan igaz benne nem tudom, mer én csak hallottam mástul.

Te, Matyi te, — mond meg csak, nem szerelmes az az Esti Lapú Jókai Moritz urba? — mindig ü kemirül irogat, ü felé katsingat, — hejj ecsém furcsa hestórja az illyen én előttem.

Jól tudja azt a pernahájder korona kereső Esti Lapu, hogy Jókai uram olyan mint a kis falusi liba, enged a szép szónak, rettenetes jó vérü, mint a legényes jány —hanem hát én, Jókai uramat ippen ezér meg teszem János fiok istennek a kit, ugy pingálnak hogy kétfelé áll a pofája — láttam én illyet a csizióba — ugyi hogy jó lessz ? — na majd oszt a töbüt czimborájábul is csinalok valamit, ha Isten éltet a jövő héten — áldjon meg addig is az én Istenem.

U. i. Kedves Komám majd el is felejtettem megemliteni hogy kapadócziába kódús egyletet akarnak felállitani, hanem grófot nem kapnak elnöknek, — hiszen ide jöjjenek magyarországra van itt kódús goróf meg báró kitelik ebbül nem csak az elnök hanem az egissz egylet minden tagja. — Serbus pajtás. —

Karakán Marczi.

Karikáshoz,

az ér-mellékén.

Szerelmetes ecsém! multkor azt igérted —
Karakán Marczinak, hogy . . . hogy megembereled
Ha a tulsó tábort jól elpüfölgeti:
Egy akócska vinkót küldesz majdan neki.
Vinkót? édes öcsém! ez nem jó ajánlat,
Jó bort, máslást küldj hát, ha te azt kivánod.
Aztán ha te néked bőven ad a szüret:
Te is adjál másnak, mert az ur ugy szeret.
Igen édes öcsém! azt is észbe vegyed . . .
Hogy a mi Matyinkat legelsőnek tegyed.
Oszt a mint tudhatod, még tőbben is vagyunk . .
Arra igen méltók, hogy borodból igyunk;
Kondor Marczi! Villám aztán Cicónia!
Kit ott ben Somogyban költött ki a gólya.
Herkó- s Ántipáter! a torma Reszelő!
A Ludas Matyiban dilettáns verselő.
Papirrágó! Korbács s Igazügy kortese!
Kiknek a beszédjük mind igaz, nem mese,
Hát még a mi zsidónk!! Hasli Mózses! s fia
Az a Khóbi jerek! is vágynék innia.
És a kitől ugy fél a miniszter Eötvös
Én is itt vagyok még, az öreg vén . . .

Bőgős.

Orvosi tanács.

A szellem világában szenvedő álomkórosok részére.

1. Ember! szabadságról ne álmodozz, mert becsuknak a váczi kóterba mint Ludas Matyit és Scorpiót.

2. Ember! ne küzdj senki jóléteért, mert ebben annyi hasznod sincs mint Lónyainak a temesvári erdők eladásában.

3. Ember! ki ne mond nyilvánosan, mit érzesz, mert ellenségeid megszámlálhatatlanok lesznek, mint az osztrák status adósága.

4. Ember! tagadd meg elvedet, ha volt valaha, s lesz belőled tribunáczi püspők mint Horváth Mihályból.

5. Ember! légy hü szolga, talpnyaló kutya és becsülni fog a civilizált világ, mint Borsszem Jankót.

6. Ember! légy fanatikus bolond, mint Szilágyi Virgil s boldogulni fogsz e földön s lesz belőled tanfelügyelő, mint Csitári Grmanecz Károlyból.

7. Ember! világosság után ne kapkodj mint kutya a légy után, mert boldogok a vakok, kik nem látnak és csak a sötétben tapogatódznak a la Konek

8. Ember! ne kivánj az életben többé semmit, ugy is minden vágyaid teljesülve vannak már a közösügyes alku által, s többel neked nem tud szolgálni Andrássi!

9. Ember! a kormány ellen ne vétkezz, mert soha sem lesz belőled miniszteri tanácsos mint Horváth Döméből.

10. Ember! légy ember és ne légy szemtelen, mint a piaczi légy!

Melyik már a

Ez az oktalan barom csorda-e?

Pattantyúk.

Ugyan kire czéloz az Esti Lap, midőn azzal dicsekszik, hogy eljő az idő nem sokára, mikor az éretlen tömeg nem fogja leszavazni az értelmiséget.

A példabeszéd azt mondja, hogy elég egy sütetből egy lepény.

Virgilius a nagy próféta bezzeg nem tart a példabeszéddel, neki ugymond kettő kell még a macskazenéből is.

---

nagyobb marha?

Vagy ez az okos szolgahad.

A mint a szélfú ezek a jó kormánypárti urak elakarják venni a választási jogot a néptől, vagy legalább a cenzust felakarják emelni.

Most is igen szépen vissza tükrözi az ország közvéleményét a hongyülés, hát még akkor, ha csupán csak az esküdtek, szolgabirák, meg a plebánusok választják a követeket?

A Szilágyi zsinaton, akarám mondani zsivajon, egy harmadfél mázsás amazon e szavakkal förmedt a jogászokra: „a fiatalok menjenek a leányokhoz.“

Mikor aztán tudakolák, hogy ki légyen az a jogász faló amazon? kitünt, hogy bizony senki más, mintegy szabad leánynevelő intézet tulajdonosnője.

Borsszem Jankó nótája.

Űschöm thiz parancsulatja . .
Versatzba van rhuzsda morja
Ruzsdha morja nem ragyukh
Én Bursszem Jankhó vagyokh.

Handliruzásch csokh az élet
S ehhez én igen jol érthek,
Farkcsuválni jól thodok . .
Én Bursszem Jankhu vagyokh.

Thán a böcsületlmek éljek?
Hiszen ezek mind szegények.
Mindig csakh pinzt ulvasok —
Én Bursszem Jankhó vagyokh.

Van egy jeles thodományom
Párom ebben ritkán láthom,
Mocskholódni jól thodok . .
Én Bursszem Jankhó vagyokh.

Stemplire én nem adózokh!
Deák sleppjébe fogódzokh . .
Jó subventiót khapok
Én Bursszem Jankhó vagyokh.

Ne Klics! . . . ez lesz a khép tárgya,
Mely a baloldalt levágja . .
Te pingálsz én nem thodokh—
Én Bursszem Jankhó vagyokh.

Hopp, hepp, hepp, hopp, hep, hep, hep,
Jól ismernek engemeth . .
Hurn — Jukhai harapukh
Én Bursszem Jankhu vagyokh.

Hep, hep, hep, az én gazdhám . .
Mindig thele tümi a szám.
Még thán penziót khapok?
Én Bursszem Jankó vagyokh.

Bőgős.

Egy szenteletlen conciliabulum vagy is a romai szentségtelen concilium filialeja Pesten.

Az Óvilág utczában huhogó füles bagjok és denevérek szárnyalnak az est homályban.

Az álomgimnaziom egyik piszkos oduja két szál viasz gyertyával van fényesen világitva. Sötét reverendába burkolt poczakos papok terpeszkednek a tyukketrecz szerü padogon, közbe közbe tarkitva egy pár zsugori spiszburgerrel. A hoszszu asztalt, papok hulladékain élősködő segrestyések és harangozók állják körül erős tömjén bűzt terjesztve, hogy az ördögöt kifüstöljék a conciliabulumból. Az ajtó körül a szent Mihály egylet kocsisai és sirásói s nehány becsipett kefekötő ájtatos bámészkodás között foglalnak helyet.

Az asztalfőnél két lábnyira emelkedik fel a magasba a fekete posztóval bevont katedra, tetején egy krucifix, s hogy a világosság eltemetéséhez semmi se hiányozzék ott áll a katedra mellett kezében a halál pallosával maga az öreg temetés rendező.

Gyönyörü csoportozat, a siri csendet egy óriás trüszentés zavarja meg, mit egy viharos „proszit“ követ, miközben belép Páter Virgilius a jezsuita rend nagy mestere és iskolaszéki tanácsos ő nagysága fényes segédlő személyzettel.

Kiséretébe látható főtisztelendő Sovány Mihály atya, Czafrang pesti és Büchler pedig óbudai plebánusok. A világiak részéről pedig Liptói Kornyél pernahajder elnöki tiszteletbeli titkár, és hirneves szónok és Ábrándi Nro II. gitár mester.

P á t e r V i r g i l i u s (miután a katedrán mint elnöki széken helyet foglalt következő szent illetettséggel üdvözlé az egybegyült fényes mintegy 40 főre menő gyülevészeket.)

Buzgó atyámfiai az urban! Én ugyan vastag nyaku kálomista kölöknek születtem, hanem a tömjén füstöt annyira szerettem, hogy daczára eretnek létemre gyakran minisztrálgattam a pápista templomokban is. Egy ilyen istenes szolgálat alkalmával csak azon vettem észre, hogy Makutyi püspök elbérmált és kikeresztelt pápistának. Erre én viszsza keresztelkedtem ismét eretneknek, miután az egyedül üdvözitő hit semmitsem hozott a konyhára. Azon reményben, hogy valamelyik káptalanban bonorum direktornak majd csak megtesz primás excelentiája ismét áttértem az igaz hivő juhok aklába. S mit kaptam érette egy rongyos közös iskolaszéki tanácsnokságot. Ebből én keresztyénhivek meg nem élek, ezzel nem jár fizetés nekem legalább is tanfelügyelőség kellett volna, vagy miniszteri tanácsosság. Ezért küzdöm én most uraim az ultramontanismus mellett, s küzdeni fogok mind addig, mig egyik vagy másik hivatallal be nem tömik a számot. — Tehát le a közös iskolákkal — nekünk felekezeti iskolák kellenek.

S e g r e s t y é s e k : O szent Virgilius imádunk! (t é r d r e e s n e k , s h á n y j á k m a g o k r a a k e r e s z t e t.)

S z e n t V i r g i l i u s. A magnak, melyet én elvetek, ki kell kelni, ha bár konkoly legyen is belőle.

P a p o k k h o r u s a : Éljen Virgilius a világosság boszuló angyala.

S z e n t V i r g i l i u s: Köszönöm, köszönöm! hanem tisztelendő szent atyák és buzgolkodó keresztyén hivek majd el is feledem, először elnököt kell választanunk.

E g y k e f e k ö t ő. Éljen Virgilius a sötétség elnöke. (V i r g i l i u s p a t e r t e h á t e g y h a n g u l a g f e l k i á l t á s u t j á n e l n ö k k é v á l a s z t a t i k.)

Szent Virgilius: Köszönöm a bennem helyzett rendkivüli bizalmat. Most már térjünk a tárgyra . . Mit is akar e szent gyülevészét? (néma siri csend, nincs egy kukk se) kérem az ájtatos hiveket nyilatkozzék közös iskola kell-é vagy felekezeti. A kinek közös iskola kell csak szóljon bátran, hogy ebrudon vessük ki. (Nem szól senki, mig nagy sokára felemelkedik egy pipaszár, vékony reverenda, a ki nem más mint)

Sovány Mihály: Tisztelt istenes gyülekezet. Inditványozom, hogy a pesti plebániák Sveicz és Franczia-ország példájára láttassanak el fiatal gazdasszonyokkal, (a plebánusok fejbolintással csatlakoznak az inditványhoz, de szólni nem mernek.)

Szent Virgilius: Kérem szent Nepomukra a gyülekezetet, fontolják meg ezen korszerü inditványt és szóljon hozzá bárki. No Geisztrigli József uram! mit mond hozzá, elválalja-e a szent tagságot?

Geisztrigli: Jaj kedves uram öcsém! öreg gyerek vagyok már én, ma taposom épen a 77-dik évemet.

Egy kaján hang: Még is csak nem rég feleségesedett meg. (Nagy derültség az istenes hivek között.)

Geisztrigli: Isten neki hát no, ha csakugyan muszály kettővel is megbirkozom még én.

Szent Virgilius: Uraim, hiveim, juhaim! belevén fejezve az ügy és öszve fogdostuk nagy nehezen kötéllel mind a 20 bizottmányi tagot, ezennel köszönetet mondok a határtalan részvétért . . Alázszolgája.

Liptói Kornyél. (homlokát ránczokba szedi, torkát köszörülve) Tisz . . tisztelt akarom mondani tisztelendő gyülekezet, 3-at akarok mondani csak . .

Gyülekezet: halljuk a szép szót —

Liptói Kornyél. Először, hogy köszönetet mondjak szent Virgiliusnak álszenteskedéséert. Másodszor . . hm . . hm . . . másodszor, hogy rokonszenvemet nyilvánitsam a fiatal papgazdasszonyok iránt . . és harmadszor, hogy . . . . . hogy . . . . enynye, hogy a Krisztus verje meg az emlékező tehetségemet . . . Igen igen meg van már . . . . de hogy van az . . . instállom a tisztelt gyülevész közönséget . . a fene tudja, hogy és mint történt . . de a harmadik szót, a mit akartam inditványozni elfelejtettem. Bocsánat uraim! Isten Krisztus szentháromügysegéljen elfelejtettem. (A szent gyülekezet erre hangos áhitatos kaczajban törve ki csakugy bukdácsolt a lépcsőkön lefelé.)

Utolsó váczi tüske.

Búcsu a kótertól.

Álladalmi ülnökségem valahára végett ére,
Félre hát most leibhuszárok, baka, portás, félre, félre!
Elég volt már, nagyon elég az élvezett kutyatempó,
Dupla strázsa, csukott kapu csak is herczegeknek való...
Itt hagyom a vakablakot, nézzen ki majd Czóbel rajta..
Vagy az, kinek parancsára előlem beubrikolta. —
Itt hagyom a szép kilátást (három öles bástyán által)
Szagos vizü kutat és az árnyas kertet (négyöt fával)
Nem kellesz már főjtós berdó, emészszen fel a ki süttet..
Pokrócz-paplan, széna vánkos, s madracz mely a sástól süpped.
Maradjon itt minden, minden, nem kell nekem semmi emlék,
Ha kijönnek rabtársaim menykő üssön fogház-beléd.

* * *

No jámbor had! ugy-e mostan tátva marad málé szátok?
Hogy a kit ugy őriztetek — ismét szabad s fordit hátat,
Hátrahagyva és csodálva a nyomorult róka lyukat..
Melybe ha nem kerül zsellér, bekell hozni fiskus urat.
Hej te dutyi! a hasamat de csufosan megapasztád..
Nadrágszijjam négy oktávval füződik a csatba alább,
Vajjon fog-e gondoskodni ugyan a magas állam
Hogy megnőjön ismét Pesten Váczon eltünt régi hájam?
Eh, ide háj! eh, oda háj! csakhogy megint szabad vagyok,
Mire ujra bekerülök lesz nekem még annál nagyobb.
Sok unalmas napot tölték befalazva e rút helyen —
Hogy az Isten!.. ej a többit jobb lesz talán ha lenyelem.
Mit is szidnám én a fiskust s a budai 9 svábot?
Ki esküdti minőségben földhöz sujtott egy családot. —
Már igy hozta ezt magával a törvény és igazság (?)
No meg aztán vették is ők bizony ennek némi hasznát:
Mert hisz minő jobboldali embert tettek (?) ők belőlem,
Meg is fogom ezt mutatni viszájáról nekik böven.
Hanem igyunk jó czimborák. Éljen a hon, és e kis kör!
Melyet börtön, üldöztetés, meg nem ingat és meg nem tör...
Isten tartson, Isten áldjon meg rab-collégák bennetek..
Én megyek már mert még ujra vissza csuknak majd veletek.
Ne féljetek, — megérkezik nem soká az amnestia:
Ha (mint nálam) időtöknek már nem leszen semmi hijja..

Göcsei Gyula,
obsitos fogoly.

Szilágyi induló.

„Abzug Szilágyi!
Ultramontani,
Jobb retirálni
Mint perorálni.
Dum, dum, bumm, bumm, drumm!

Rivalgva halad
Hős kofa csapat,
Reverenda had
Vissza nem marad.
Dum, dum, bumm, bumm, drum." —

Diskursus

Mihály gazda és Iczik szomszéd között.

Mihály: Ugyan szomszéd! miért ujonczoz a mi kormányunk ismét, hiszen csak most ősz elején adtunk a honvédekkel együtt vagy 70 ezer száll legényt?

Iczik: Bizonyosan elverte már az ujonczozó bizottság thodja kend azt a tümérdek pénzt, mit a mult alkalommal öszvespóreszelt, mustan hát megint pénz kellene nekik.

Iczik: Khölönben mi ojság a várusban Mihály gazda?

Mihály: Hát páter Virgilius keresztes háborut inditott a közös iskolák ellen.

Iczik: Van-e uszthán gárdája?

Mihály: No de milyen.. valamennyi pap szakácsnéja ő alatta szolgál.

Mihály: Hogy van a szomszéd, hogy némelyik hires embert csak a saját nevén, p. o. Vaschington, Kossuth, a másikat pedig az együgyü ember még a háta megett is meg nagyságolja, mint p. o. Csitári Grmanecz Károly és Szász Károly tanfelügyelő ő nagyságaikat?

Iczik: Hát a thodja Mihály gazda ugy van épen, mint a husmérésnél, ha khi van mind a négy fertály csopa husbul, jó, ha nincs, akkor csontot kell rá vetni, hogy ki legyen. Érthi mán khend?

Mihály: Értem hát. — A czim csak csont, mit az okos ember az ebnek vet.

Szeretetfillérek.

E lapok kiadó tulajdonosa Mészáros károly 600 frt pénzbirsága s váczi fogságá költségeinek fedezéséhez járultak:

Cz. Gy. állatorvos ur Besenyőn: 50 kr.

Fogadja a szives adakozó a fogságot szenvedő őszinte köszönetét. —

A kiadó-hivatal.

Azon előfizetőinket, kiknek előfizetése november végével lejár, tisztelettel kérjük sziveskedjenek azt mielőbb megujitani, hogy lapunk küldésében megszakadás ne történjék.

Ludas Matyi gyors postája.

Szalkay Gerő urnak Kecskeméten: A „L. M.“ a Kör számára 3 példányban jár, hogyan hiányozhatott tehát 3 példány holott még kaptak is? — Küldjük a lapokat.

Kovács Márton szűcsmesternek Ó-Becsén: Küldjük mar most lapunkat, — habár sem az előfizetési összeg, sem pedig azon levélben emlitett szeretet filléreknek nyomát nem találjuk. — Volt kiadónk alatt több ily rendetlenség történt. — Kérjük velünk tudatni, ki irta alá a vevényt!

Rajzoló: VIRÁGHEGYI. Felelős szerkesztő: KARAKÁN MARCZI. | Kiadó-tulajdonos: MÉSZÁROS KÁROLY. Metsző: HUSZKA.

Pest, 1869. „MINERVA“ első magyar-tót részvény könyvnyomda, Gyár-utcza 39. sz.